

Čisto mirno prosi deček, naj mu dajo njegov molek, popije nekoliko lurške vode in vzame v roke razpelo, ki ga je bil blagoslovil sv. oče. Križanega Kristusa si pritisne na srce in ga dolgo poljubljuje: »O moj Jezušček, ljubim te, tvoj sem. Sveta Marija, mati božja, prosi zame zdaj, ko prihaja moja smrtna ura.«

»Ubogi moj srček, ali te hudo boli?« ga vpraša mati.

»Grozne bolečine imam. Ljubi Jezušček, rad trpim še tako dolgo, ako ti hočeš. Zelo te ljubim, Jezušček, saj veš, da te zelo ljubim. Moli zame, mamica, moli za svojega ubogega Gvidona!«

Ko so mu vbrizgali pod kožo zdravilo, ga je zelo bolelo, pa mamica ga je tolažila:

»Daruj te bolečine Jezusu, srček moj, saj je bil iz ljubezni do tebe kronan s trnjem!«

»O da, res je, in njemu so trni ostali v glavi, meni pa iglo iz stegna hitro zopet ven potegnejo.«

(Dalje.)

Zofka Vivodova:

»Po mami mi je hudo . . .«

Trepetala so drobna otroška usteca, ko so mi izrekla te besede in modre oči desetletne Ane so se zalile s solzami.

Zasmilila se mi je sirota Ana, globoko v srcu me je zbolela njena osirotelost.

Drugi otroci so pisali o svojih mamicah, ki jim še žive, ki jih ljubijo in jim svetijo s sladko ljubeznijo in skrbjo v njihovo mlado življenje. Aj, kako bistro in srečno so pogledovale očke mojih malih, ko so mi pisali o svojih mamicah. Srečni, presrečni otroci!

Ana pa je sedela v svoji klopi tiha in nema. Ni se mogla radovati z drugimi otroki, ni mi mogla s svojimi svetlimi očki povedati, da je srečna, ni mi mogla z drobnimi prstki napisati drugega kot grenko resnico, pregrenko za desetletnega otroka: »Po mami mi je hudo . . .«

Odšla ji je mamica pred letom v večnost in pustila šest otročičev — šest negodnih ptičkov. Ana je

bila najstarejša. Sama še otrok, a je morala svojim malim bratcem in sestricam nadomestovati mamo. In nam je postala naša Ana, prej tako zgovorna in živahna, čudno tiha in resna, zatopljena sama vase in v svoje težko in grenko življenje.

Oj, Ana ubožica! Tako samotna in brez solnce bodo tvoja otroška leta!

Oj, Ana sirotiča! Tako temno in grenko ti bo življenje brez ljubezni materine.

In veš, ti deklica moja, vsako leto boš bolj pogrešala svojo mater, boš globlje občutila njeno izgubo.

Joža Vovk:

Mamica, ti si jokala . . .

*Mamica, ti si jokala,
ko si skrbno me zibala
v mojih prvih dneh.*

*Mamica, z laj sem se vrnil,
zdaj bom zastor ti odgrnil,
spet pogledal ti v oči.*

*Mamica, ti si jokala,
ko si me med svet poslala,
kjer kraljuje greh.*

*Mamica, ti si jokala,
odkar si mi roko podala,
— dolge vse noči.*

Marijin vrtec.

Bruay-Francija. Dragi gospod! Tudi pri nas v Bruaju je zvonček zapel, tudi tukaj se bomo vsak mesec zbirali in vsako nedeljo se učimo od Marijino življenje, od Jožefova, od Jezusova, od sv. Terezike od vseh svetnikov in zraven zapojemo. V časih se pred Marijinem vrtec zberemo in se učimo brati po slovensko. Pa tudi v velikih praznikih se zberemo in se veselimo kakšni stric prinese radio ali gramofon v časih pa vse skupaj pa mirno poslušamo. Po Marijinem vrtec pa fanti gredo v eno sobo pa strelejo, in deklice pa v drugo in se igramo v domine in katera ta prva konča tisti ji pa gospod župnik dajo bonbončka potem pa ko Marijin vrtec konča pa gremo mirno in naravnost domov. Vas prav srčno pozdravlja Vaša nepoznana Verica Kolenc, Rue Bizet No. 8 Bruay en Artois, Pas-de-Calais Nord France. — Pisma nisem prav nič popravil; naj bo natiskano, kakor je pisano. Naj bo to pismo za zgled, kako v tujini ljubijo svoj materni jezik. Verica hodi v francosko šolo, kjer ne